

Det synes jeg er godt. Det er godt at kunne sende så klart og entydigt et signal, og det er nok også nødvendigt, for når man ser den debat, der har været oven på regeringens handlingsplan, så er der i hvert fald en række af dem, der deltager i den debat, som i virkeligheden sender modsatte signaler i retning af, at det her er »alle tiders rusmiddel«, og »hvor ville det være rart, hvis vi kunne bruge det her rusmiddel, uden at vi risikerede noget«. Og der synes jeg, det er fint, at både Enhedslisten og SF meget markant i forhold til alle disse kræfter i det kulturelle miljø og andre steder markerer, at det her er et rusmiddel, man skal holde sig fra. Tak for det.

Det bringer os jo i virkeligheden til en diskussion, der så alene handler om valg af strategi. Vi er alle sammen enige om, at det er et rusmiddel, man skal holde sig fra. Vi har ikke brug for flere rusmidler. Succeskriteriet bør være – hr. Villy Søvndal spørger til det, og jeg forstår, at vi har et fælles succeskriterium – at ingen bruger det her rusmiddel.

Det er selvfølgelig en meget stor vision. Den er nok uopnåelig, men det er en fælles målsætning. Det synes jeg er rart. Det er en målsætning, der hedder, at ingen skal bruge dette rusmiddel. Og hvordan kommer vi så derhen? Det er jo så dér, at vi vælger hver vores strategi.

Fru Line Barfod er bekymret over, at regeringen står for forbud, forbud, forbud. Jeg kunne så bare vende det om og sige, at det jo altså også er bekymrende, hvis man har det udgangspunkt, at når et forbud ikke virker, så skal man bare ophæve det. Hvor ville det føre hen? Vi har også et forbud mod ecstasy, vi har et forbud mod en masse andre euforiserende stoffer, og de forbud virker heller ikke hundrede procent.

Kl. 12.35

Jeg er da sådan set personlig ikke i tvivl om, at hvis man skulle spise en ecstasypille, var det da givetvis bedre helt isoleret bedømt, at den ecstasypille, man spiste, var en, der var købt på et apotek, hvor man havde fuldstændig sikkerhed for, hvilke komponenter der indgik i den pille, frem for en der var lavet på et eller andet kriminelt laboratorium. Jeg er slet ikke i tvivl om, at når man nu foretager forsøg på sin egen krop, ville det da isoleret set være bedre, hvis det skete i en kontrolleret ramme.

Der er heller ingen tvivl om, at det helt isoleret bedømt ville være endnu bedre, hvis man spiste en ecstasypille et eller andet sted, hvor der også var videoovervågning eller et eller an-

det, der gjorde, at nogen kunne skride ind, hvis man reagerede fysiologisk imod det, man kunne forvente.

Fører det så til, at når vi har sagt A, så må vi også sige B, C, D og tage hele alfabetet, fordi vi, når vi har legaliseret hash, så stadig væk vil konstatere, at der også er nogle unge, der bruger ecstasy, og at det dog ville være bedre, når vi nu ikke kan få respekt for det forbud, at vi så legaliserer det og bringer det ind i ordnede rammer? Jeg er helt uenig. Det er en glidebane, og den må vi altså salte til og sørge for at få skabt, kan man sige, noget grundlæggende respekt omkring fællesskabets regler.

Man står så her og siger, at det er ekstremt, det er uliberal. Man kan jo så undre sig over, hvem der pludselig har fået patent på at fortolke begrebet liberal. Det er så den yderste danske venstrefløj, der har den rette definition på det. Men jeg vil bare stilfærdigt sige, at der jo er forskel på anarki og liberalisme. Og der er sådan set ikke noget uliberal i, at man formulerer nogle regler i fællesskab og også søger at sikre, at de bliver respekteret, og det er sådan set det, vi taler om her.

Derfor er det altså også et fuldstændig fejlagtigt billede, man tegner af regeringens politik, når fru Line Barfod taler om, at vi vil lave en voldsom kriminalisering, hr. Poul Qvist Jørgensen bruger ordet stigmatisering, hr. Villy Søvndal siger, at vi vil kriminalisere hver fjerde ung. Vist vil vi da ej. Tværtimod. Vi har sådan set den målsætning at få nogle af de unge væk fra det kriminelle, kunne man sige, fordi hver fjerde ung har kriminaliseret sig selv.

Udgangspunktet er jo ikke sådan, at det i dag ikke er ulovligt at besidde euforiserende stoffer til eget brug. Det er ulovligt i henhold til landets love. Det er forbudt at sælge, at købe, at modtage, at besidde cannabis. Det er kriminelt.

Det, vi diskuterer, er: Hvad skal effekten være af det?

Og for lige at bringe det lidt ned i en proportion, hvor vi alle sammen kan forstå det, så er det sådan, at man i dag, første gang man bliver taget med cannabis på sig til eget forbrug, bliver mødt med konfiskation og advarsel. Det er i øvrigt en advarsel, der noteres ned, således at man har en mulighed for efterfølgende at give det flegangsvirkning. Og hvis man gentagne gange antræffes med cannabis til eget brug, og det bliver opdaget af politiet, så får man en bøde. Sådan er det.